

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2988/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Буквић адвокат из ... против тужене Основне школе „Дубрава“ из Књажевца, коју заступа Општинско правобранилаштво из Књажевца, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1319/21 од 21.05.2021. године у седници већа одржаној 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1319/21 од 21.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1319/21 од 21.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу П1 47/18 од 25.12.2020. године, у првом ставу изреке делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиљи, на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за период од 01.06.2015. године до 13.06.2017. године, исплати износ од 59.474,53 динара у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате за сваки износ, док је преко досуђеног а до траженог износа од 80.979,20 динара са законском затезном каматом тужбени захтев одбијен као неоснован. У другом ставу изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.058,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1319/21 од 21.05.2021. године одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади трошкова за долазак и одлазак са рада. Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да се питање накнаде трошкова превоза запослених решава у сваком конкретном случају, у складу и са правним ставом Врховног касационог суда, донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је применом става 2. исте законске одредбе одлучио као у првом ставу изреке,

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада поднета је 18.06.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 59.474,53 динара.

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић